

© Совет на Европа/ Европски суд за човекови права, 2012. Овој превод е изработен со поддршка на Human Rights Trust Fund на Советот на Европа (www.coe.int/humanrightstrustfund). Преводот не е обврзувачки за Судот. За понатамошни информации видете ја целосната назнака за авторски права на крајот на овој документ.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Информативна белешка за судската пракса на Судот бр. 153 јуни 2012

Centro Europa 7 S.R.L. and Di Stefano v. Italy [GC] - 38433/09 Пресуда 7.6.2012 [GC]

Член 10

Позитивни обврски

Член 10-1

Слобода на споделување информации

Недоделување радио-фреквенции на лиценцирана телевизиска куќа: *повреда*

Факти – Апликантите се компанија и нејзин законски претставник. Во јули 1999 италијанските власти ѝ доделиле на компанијата – апликант лиценца за терестријална телевизија со национално покривање, овластувајќи ја да инсталира и оперира со аналогна телевизиска мрежа што покрива 80% од националната територија. Што се однесува до распределбата на фреквенции, лиценцата се повикува на националниот план за распределба на фреквенции од 1998, велејќи дека компанијата – апликант треба да ги усогласи своите инсталации со барањата на „планот за распределба“ во рок од дваесет и четири месеци и треба да се придржува кон „програмата за прилагодување“ изготвена од Регулаторниот орган за комуникации. Од 2000. година наваму, компанијата – апликант поднела неколку барања до управните судови, жалејќи се дека не ѝ се доделени фреквенции за емитување. Во мај 2008. *Consiglio di Stato* ѝ нареди на Владата да се зафати со барањето за доделување фреквенции. Во јануари 2009 тој, исто така, му нареди на соодветното министерство да ѝ исплати на компанијата – апликант приближно EUR 1,000,000 како надомест, пресметано врз основа на легитимни очекувања од доделените фреквенции.

Право – Член 10: Тоа што властите не ѝ доделиле фреквенции на компанијата – апликант ја лиши нејзината лиценца од секаква практична смисла, бидејќи активноста што ѝ е одобрена е де факто невозможно да ја врши речиси десет години. Оттука, постоело попречување компанијата – апликант да го остварува своето право да споделува информации или идеи. Понатаму, откако ѝ е доделена лиценца за радиодифузија, таа можела

разумно да очекува властите да ги усвојат, во рок од дваесет и четири месеци, инструментите потребни за да се регулираат нејзините активности, под услов да ја надгради својата инсталација. Сепак, планот за распределба на фреквенции не бил спроведен сè до декември 2008, а на компанијата - апликант ѝ е доделен еден единствен канал за да ја емитува својата програма, во сила дури од крајот на јуни 2009. Во меѓувреме, неколку оператори продолжиле на привремена основа да користат различни фреквенции што требало да бидат распределени на нови оператори, согласно националниот план. *Consiglio di Stato* сметал дека ваквата состојба се должи на, во суштина, законодавни фактори. Една низа закони постапно го продолжуваше периодот кога постојните канали „над квотата“ можат да продолжат да емитуваат програма, и на национално и на локално ниво. Другите оператори, оттука, биле спречени да учествуваат во раните фази на дигиталната телевизија. Понатаму, овие закони, коишто се изразени во неодредена терминологија, го одложиле истекувањето на важноста на преодната шема, со референци кон настани што се случуваат на датуми кои е невозможно да се предвидат. Покрај ова, Судот на правдата на Европската Унија забележал дека овие мерки на националниот законодавец предизвикале последователна примена на преодни инструменти, структурирани во полза на постојните мрежи, а дека ова имало за последица да ги спречи операторите без радиодифузни фреквенции да пристапат кон пазарот на телевизиско емитување иако имале лиценца. Соодветно, на домашната законодавна рамка ѝ недостасува јаснотија и прецизност и таа не ѝ овозможувала на компанијата - апликант да предвиди со доволна сигурност кога би можеле да ѝ бидат доделени фреквенции за таа да почне да емитува. Како резултат, односите закони не го задоволувале барањето за предвидливост. На крајот, властите не ги почитувале роковите предвидени со лиценцата, па со тоа не ги задоволиле очекувањата на компанијата - апликант. Владата нема покажано дека компанијата имала на располагање делотворни средства да ги натера властите да се придржуваат кон законот и кон пресудите на Уставниот суд. Соодветно, на компанијата - апликант не ѝ биле дадени доволно гаранции против арбитрарност. Овој недостаток резултирал, меѓу другото, со намалена конкуренција во аудио-визуелниот сектор. Оттука, тој претставувал неисполнување, од страна на државата, на нејзините позитивни обврски да воведи соодветна законодавна и административна рамка што ќе гарантира делотворен медиумски плурализам.

Заклучок: повреда (шеснаесет наспрема еден глас).

Судот, исто така, сметаше, со четиринаесет наспрема три гласа, дека постоела повреда на Член 1 од Протоколот 1, заклучувајќи дека легитимните очекувања на компанијата - апликант - особено работењето на аналогна телевизиска мрежа за која имала лиценца - имало доволна основа за да претставува „сопственост“. Земајќи предвид дека Судот веќе сметал, според Член 10 дека за попречувањето на правата на компанијата - апликант немало доволно предвидлива правна основа во смисла на неговата судска пракса, тој можел само да дојде до истиот наод во врска со Член 1 од Протоколот 1.

Член 41: EUR 10,000,000 за компанијата - апликант, како надомест на парична и непарична штета.

© Совет на Европа/Европски суд за човекови права 2012

Официјални јазици на Европскиот суд за човекови права се англискиот и францускиот. Овој превод е изработен со поддршка на Human Rights Trust Fund на Советот на Европа (www.coe.int/humanrightstrustfund). Преводот не е обврзувачки за Судот, ниту Судот презема било каква одговорност за неговиот квалитет. Преводот може да се префрли од HUDOC базата на податоци за судската пракса на Европскиот суд за човекови права (<http://hudoc.echr.coe.int>) или од други бази на податоци со кои Судот го споделил. Може да биде репродуциран за некомерцијални цели под услов да се наведе потполниот наслов на предметот заедно со горната назнака за авторски права и споменувањето на Human Rights Trust Fund. Ако постои намера да се употреби некој дел од овој превод за комерцијални цели, Ве молиме контактирајте ги publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012.

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante : publishing@echr.coe.int.